

ANNE LOUISE MORSETH

Ett lyckligt slut

ÖVERSÄTTNING LIE FREDHOLM

Lovereads

DEL 1

Mötet

Kapitel 1

Ingenting får min puls att slå så snabbt som ett rum fullt av människor. Även om jag inte ska tala inför dem. Kul för mig att de två sakerna kommer att sammanfalla om tio minuter.

När jag tränger mig fram mellan boktravar och uppklädda människor i mässhallen för att inte tappa Miras rosa dräktjacka ur sikte rinner svetten i floder innanför blusen. ”Jag tyckte att du sa att det här var ett litet evenemang?”

”Allting är relativt”, säger Mira. ”Om du tycker att det är stort här i Göteborg så skulle du se bokmässan i Frankfurt. Där kommer alla minst tio minuter för sent till mötena, och det enda som håller en uppe efter en dag där är den oslagbara kombinationen av Panodil och prosecco.”

Jag skulle faktiskt inte ha något emot lite Panodil och prosecco nu. Det kunde ha lugnat nerverna en hel del inför intervjun. Om jag inte hade bjudits in hit för att prata om min senaste ungdomsbok skulle jag inte ha satt min fot här. Stora folkmassor som den här, där jag inte känner en själ, får hela mitt försvarssystem att gå igång. Dessutom skaver mina skor så mycket att jag gladeligen skulle ha amputerat båda hämlarna. Jag fattar inte att jag inte lyssnade på Mira. Vad var det hon sa innan vi åkte hit? ”Bokmänniskor är intresserade av två saker: böcker och möten, och alla är uppklädda till tänderna – men bara ner till vristerna.” Hon travar på framför mig i sina svarta Dr. Martens. Mina noggrant utvalda rosa pumps kommer att se jättesnygga ut på scenen, men

joggingskorna som nu är inlåsta i ett skåp i entrén skulle ha varit ett smartare val.

Plötsligt ser jag en välbekant gestalt i andra änden av rummet. Hjärtat tar ett litet skutt, och jag sträcker upp handen och viftar.

”Vem vinkar du till?” Mira spanar ut över folkmassan och jag pekar på Marcus, som redan är på väg bort utan att ha sett oss.

”Jaha”, säger hon. ”Är han också här?”

”Vi ska träffas senare”, säger jag.

Den lilla ryckningen i mungipan undgår mig inte. ”Vad är det?” säger jag.

”Det är inte normalt att vara så god vän med sitt ex.”

”Han har faktiskt varit väldigt schysst på sistone”, säger jag när vi banar oss fram genom vimlet. ”Dessutom ska vi bara ta ett glas, det var en grej han ville fråga mig om.”

Mira snurrar runt och håller upp ett pekfinger.

”Säg nej”, säger hon.

”Va? Men du vet ju inte ens vad det handlar om?”

”Han kommer säkert att be dig att läsa och kommentera hans manus. Gratis. Som han alltid gör.”

”Jag tror faktiskt att det är något annat den här gången.” I alla fall verkade det så på sms:et som han skickade i morse. ”Dessutom ska hans nya bok lanseras snart, så jag tror inte att han har satt igång med något nytt ännu.”

”Skit samma. Säg nej!”

Jag svarar inte utan skyndar bara efter henne. Mira är inte bara min agent sedan min första ungdomsbok blev antagen för sex år sedan, hon är också en av mina bästa vänner. Vi har känt varandra sedan studietiden, hon har följt mitt av-och-på-förhållande med Marcus på nära håll och stått beredd med pappersnäsdukar och vinflaskor mer än en

gång, och hon är styrelseordförande i Marcus Anti-fanklubb. Så jag förstår att hon är lite skeptisk. Men hon känner inte Marcus som jag känner honom. Vi har en lång gemensam historia.

”Där är scenen”, säger hon och pekar. Mellan en rad andra montrar skymtar jag loggan med mitt svenska förlags namn, Young Love. Och snart ser jag mitt ansikte på en liten affisch på väggen. Jag gör en grimas. Jag kommer aldrig att vänja mig vid att se mig själv utställd på det där sättet. Mira puffar till mig i sidan.

”Coolt, va?”

KARO LØWE – KÄRLEKENS LIVRÄDDARE, står det med stora bokstäver under fotot av mig: gröna ögon, ett stort vitt leende, knallrosa läppstift och mörka lockar som jag märkligt nog lyckades få att ligga stilla innan fotot togs. Som tur är ser jag bättre ut på bilden än i verkligheten, och jag är evigt tacksam mot Mira för att hon hade hyrt en stajlist när mitt författarporträtt skulle tas. Annars hade jag säkert kommit dit med bara en hårborste och ett extra lager läppglans.

”De kunde kanske lagt ner lite mer jobb på den där titeln ...”, muttrar Mira, men hon hinner inte säga något mer innan en rödhårig kvinna med rasslande armband kastar sig över oss.

”Det är jag som är Jenny, din svenska förläggare”, säger hon och drar in mig i en jättekram. ”Så kul att äntligen få träffa dig! Jag bara *älskar* dina böcker, du beskriver ungdomskärlek så på pricken. Jag blir på riktigt fjorton år och dödsförälskad igen!”

”Tack! Och kul att träffa dig också.” Och jag menar det verkligen. Jenny var den första som köpte in min serie för översättning, vilket gjorde att både danskarna och tyskarna fick upp intresset för den. Hon är verkligen min allra största

fan. Faktiskt en större fan än min norska redaktör, som inte har svarat på mina senaste mejl.

”Det är strax din tur”, säger hon. Hon pekar på scenen och fäster en mygga vid min kind.

”Redan?” Hjärtat bankar i bröstet.

Mira plockar upp en liten dosa och drar en puderpuff över mitt ansikte.

”Du behöver inte vara nervös”, säger Jenny. Hon slår ut med handen mot stolarna som står uppställda framför scenen. ”Det är ju inte direkt ...”

”Fullsatt?” Mira lyfter ett ögonbryn. ”Det är ju ingen här? Var är publiken?”

Mira har rätt. Fast det är så mycket folk runt omkring oss sitter det bara tre tjejer på stolarna. Och alla har t-shirt med Young Loves logga på.

I nästa ögonblick utbryter en öronbedövande applåd bakom oss. Jag vänder mig om och ser rakt in i en vägg av ryggar. Åhörarnas uppmärksamhet är riktad mot Norstedts enorma monter med blinkande skyltar och en egen bar på taket. Lite annorlunda än Young Loves pyttelilla scen och rangliga klappstolar. Stämningen bland publiken är ungefär som på en rockkonsert i arenan Oslo Spektrum. Vad är det som händer? Tyvärr är folkmassan så kompakt att jag inte kan se vem som sitter på scenen.

”Ja ... du uppträder visst samtidigt som Love Sandström.”

Jag vänder mig mot henne. ”Love Sandström? Är han här?”

”Ja, vi kan ju inte göra så mycket åt det. Folk vill naturligtvis se honom nu när han för en gångs skull ska framträda.”

Love Sandström. Sveriges, om inte Nordens, största litterära stjärna, och tydligen världens största idiot. I alla fall enligt Mira. Om litteraturvärlden hade varit ett gymnasium så skulle jag ha varit tjejen som alltid blev vald sist på

gympalektionerna, och Love Sandström skulle ha krönts till studentbalens kung.

”Jag trodde att han var för fin för att medverka på sådana här mässor?”

Jenny log. ”I vanliga fall ger han inga intervjuer, men hans förra bok har just kommit ut i pocket, och jag antar att han har vissa skyldigheter gentemot sitt förlag.”

Mira lutar sig mot mig och viskar: ”Dessutom har Norstedts ett legendariskt karaokeparty efteråt, så det är väl mest därför han är här.”

”Gillar han att sjunga?”

”Han gillar att festa.”

Sedan knuffar Jenny fram mig mot scenen med en sådan kraft att det är bara nätt och jämnt att jag inte snubblar på trappstegen. Ett ögonblick senare sitter vi i var sin stol och ler mot den glesa publiken. Det knastrar i min mygga och jag försöker justera den, vilket bara resulterar i ett gällt pipande i högtalarna. Snart fungerar den lyckligtvis som den ska, och tack och lov kommer det fler åhörare när vi har börjat prata. Dessutom visar sig Jenny vara en väldigt bra intervjuare. Och det är skönt, för jag behöver all hjälp jag kan få.

Jenny har läst mina böcker noggrant, och när jag börjar stamma eller staka mig, vilket händer ganska ofta, leder hon smidigt in mig på nästa fråga. Snart blir jag varm i kläderna. Jag lyckas till och med få publiken att skratta, i alla fall en gång. Om det inte varit för att vi hela tiden blir störda av de stormande applåderna vid grannscenen skulle samtalet nästan ha kunnat kallas en succé. Men flera gånger är jag tvungen att upprepa mina ord för att folk ska uppfatta dem. Mira sitter med armarna i kors på första raden och kastar ilska blickar på grannscenen, och hon signalerar åt mig att jag måste tala högre. Åhörarna lutar sig längre fram, och

snart skriker jag in i myggan. Hör de mig över huvud taget? Jag lägger handen över mikrofonen och viskar till Jenny: "Måste de ha så hög volym borta hos Norstedts?"

"Jag vet ... Vi har försökt prata med dem om det, men de bryr sig inte. Jag tror att vi helt enkelt får runda av nu, jag ber om ursäkt för det." Hon rätar på sig, och armbanden rasslar igen. "Men innan vi slutar: Varför skriver du romance för ungdomar?"

Den frågan får entusiasmen att bubbla upp i mig, och jag glömmer nästan att jag sitter på en scen. "Jag har älskat romantiska berättelser ända sedan jag var liten. Som barn såg jag filmer som *Den lilla sjöjungfrun* och *Skönheten och odjuret*, senare läste jag romaner av Jane Austen och Charlotte Brontë ... och ..." Mira mimar: *Kom till saken!* Jag harklar mig och rätar på mig. "Jag är uppvuxen med tron på att kärleken övervinner allt! Och varför skulle det inte vara sant? Jag vill ge ungdomar hopp om en framtid fylld av kärlek. Inte hat." Där fick jag väl till det? De två i publiken som inte skrollar på mobilen eller håller för öronen för att skydda sig mot jublet från grannscenen nickar. Mira gör tummen upp.

"Du drömmer alltså om lyckliga slut?"

Jag rycker på axlarna. "Vem gör inte det?"

Jag tackar Jenny för samtalet, och sedan hugger Mira tag i min arm och drar ner mig från scenen. "Kom", säger hon, "så hinner vi kolla lite på Love Sandström."

"Jag trodde inte att du gillade honom?"

"Nej, men man vill ju ändå passa på när han för en gångs skull ger en intervju."

Det är verkligen proppfullt framför Norstedts scen. Det är bara att glömma att få en sittplats där. Det är så mycket folk att det är nästan omöjligt att se något över alla huvuden. Tack och lov sitter det jättestora skärmar ovanför montern som

visar det som utspelar sig på scenen. Där ser jag intervjuaren, som är en av Norstedts allra skickligaste förlagsredaktörer (vilket jag vet bara för att Mira har pratat om henne med stjärnor i blicken), och mannen som upprepade gånger har korats till bokbranschens snyggaste – Love Sandström.

Okej, till och med jag måste erkänna att han ser bra ut. Kindbenen är så höga att ansiktet ser ut som om det är utmejslat i marmor. Om han hade levt under renässansen skulle han ha sopat banan med Michelangelos *David*. Han är klädd i samma eleganta mörkblå kostym som jag känner igen från alla bilder jag har sett av honom, och han sitter i fåtöljen med benen i kors och granskar sina naglar med ligiltig min. Att döma av blickarna han får av resten av de kvinnliga åhörarna verkar det inte som om de tycker att det gör något.

”Jag har hört att han inte ens skriver sina böcker själv”, säger Mira och lägger in en snus. ”Vilken sopa.”

”Är det sant?”

”Japp, det är från ganska säkra källor. Det är tydligen hans redaktör som gör allt.” Mira tar en klunk ur termosmuggen och grimaserar. ”Men gud, kan vi inte sticka ut och ta en ordentlig kaffe efteråt? Det här smakar som gyttja silad genom en strumpa.”

En kvinna vänder sig om mot oss och sätter ett pekfinger för munnen, och Mira svarar med ett långfinger. Jag knuffar till henne i sidan. *Va?* mimar hon, men hon vänder sig i alla fall mot scenen och håller tyst.

”Kärleksförhållandena i dina böcker är ganska dystopiska. Tror du verkligen inte på kärleken?” Intervjuaren ser spött på Love Sandström.

Han lutar sig tillbaka och betraktar henne med en blick som antyder att han antingen är extremt uttråkad eller att han klär av henne med den.

”Men kolla, alltså. Han sitter ju och himlar med ögonen”, säger Mira, men jag hyssjar åt henne och ställer på mig på tå för att se bättre.

Love Sandström knäpper händerna bakom nacken och tittar upp i taket. ”Jag vet att det finns många böcker som hyllar kärleken”, säger han, ”men hur kan kärlek över huvud taget existera i en värld som vår?”

”Kan du utveckla det?”

”Det gör jag gärna.”

Ja, snälla ...

”Jag vill ge en röst åt dem som faller utan att någon tar emot dem. I en tid med pågående konflikter, hungersnöd som tvingar människor på flykt och en miljökatastrof som vi väljer att ignorera, så är vi mer upptagna av klickanden och likes än av att se varandra. Jag kan inte förstå hur man kan älska djupt och innerligt i en sådan här värld. Vi behöver en litteratur som inte ger en falsk bild av verkligheten, som inte serverar lättsmält eskapism och utopiska föreställningar om kärlek ...” Han suckar. ”Människor är cyniska och ytliga.”

Hur pretentiös kan man bli?

Hans mungipor åker upp i något mellan ett hånflin och en fnysning. ”Hela den här grejen med romantisk kärlek är för folk som har tittat för mycket på Disneyfilmer från nittio-talet ...”

Mira fnissar och sätter en armbåge i sidan på mig. ”Känner du dig träffad?” säger hon, men jag hyssjar på henne igen. Jag fattar inte varför, men jag vill faktiskt höra vad han säger.

”Så du tror inte på lyckliga slut?” Intervjuaren ser förvåntansfullt på honom. Publiken håller andan.

Han skrattar till. ”Nej, böcker med lyckliga slut beskriver inte verkligheten som den är. Jag vill skriva sant, inte tillfredsställa en fantasi om människan. Romantisk kärlek är en illusion.”

Idiot.

Intervjuaren skrattar. ”Och med det sätter vi punkt för det här samtalet. Men innan vi slutar ...”, säger hon och vänder sig mot Love Sandström igen, ”när kommer din nästa bok?”

Love blinkar åt henne. ”Den som väntar får se.”

Intervjuaren vänder sig mot publiken, rosig om kinderna. ”Och jag kan lova att vi väntar med spänning! Nu kan ni ställa er i kö för att få era böcker signerade av Love Sandström ...”

Mira vänder sig om och drar mig med sig. ”Kom, vi sticker innan det blir omöjligt att ta sig förbi alla vingliga kulturkoftor.”

Samtalet på scenen ekar i huvudet när jag går efter Mira.

”Vad var det där, att inte tro på kärleken? Det är så dystert.”

”Jag sa ju att han är bokbranschens största idiot. Har du läst något av honom, förresten?”

Jag skakar på huvudet. ”Jag har försökt, men jag blev så deprimerad att jag gick direkt in på Helenes nätbokhandel och beställde en specialutgåva av Shopaholicserien.”

Mira frustar till av skratt.

”Det som retar mig mest”, fortsätter jag, ”är att trettio plus-män vars böcker i praktiken är som förklädda Lucinda Riley-romaner låtsas som om de är så fantastiskt mycket mer höglitterära än författare som jag. De undergräver ju en hel genre.”

Mira nickar. ”Där har du bokbranschen i ett nötskal. Män slipper undan med vad som helst. Och särskilt män som Love Sandström – Nordens svar på Nick Hornby.”

”En urban Lars Mytting”, muttrar jag.

”En manlig Jojo Moyes”, fortsätter Mira och tränger sig förbi en skock bortkomna kvinnor som blockerar hela mittgången där de står med handväskorna i ett krampaktigt grepp. ”Fast utan lyckliga slut, såklart.”

”Jag skulle vilja se honom försöka sig på att skriva böcker som mina.”

”I wish”, säger Mira och stannar vid ett bord som är proppfullt med proseccoglas. Hon räcker mig ett, men jag tittar på klockan och skakar på huvudet.

”Jag ska träffa Marcus om en timme, så jag sticker upp på rummet och vilar en stund”, säger jag.

”Vilar”, säger Mira och gör citattecken runt ordet med fingrarna. ”Är det så det kallas att raka bikinilinen och sätta på ett extra lager läppglans?”

”Haha ... Jag tänker inte ligga med honom.”

”Det blir första gången i så fall.”

Okej, Mira har faktiskt lite rätt. Marcus och jag har en tendens att hamna i säng när vi träffas. Utan förpliktelser, som han säger. Men den här gången är det inte bara det. Det jag inte har berättat för Mira är att jag har skrivit ett utkast till en vuxenroman och att den enda jag har visat det för är Marcus. Jag vet att Mira skulle bli besviken över att hon inte fått titta på det först, men Marcus är en erfaren författare och läsare. Jag litar på honom, och jag är så spänd på att höra vad han ska säga.

Mira ser på mig som om hon kan läsa mina tankar, stjälp i sig proseccon och säger: ”Girl, don’t get your hopes up.”

Kapitel 2

Efter fyra är Gothia Towers foajé ett enda långt drinkparty, och bärkassarna med förlagsloggor är det enda som avslöjar att det här inte är ett event för modebranschen. Om någon hade sagt till mig innan jag började skriva att bokbranschen är femtio procent böcker och femtio procent uppvisning av märkeskläder skulle jag inte ha trott det. Nu vet jag bättre.

Efter min förra bokmässefadäs, när jag kom i jeans till fördrinken på Nordins och folk tittade på mig som om jag var en smittobärare, har jag nu valt en söt knytblus och känner mig riktigt snygg. Mina rosa pumps skaver fortfarande, men jag ser i alla fall inte ut som det sjaviga svartklädda gänget som hänger borta i ett hörn. Man måste antagligen vara en man över sextio och med på bettninglistorna över presumtiva nobelpristagare för att kunna klä sig hur man vill.

Jag beställer ett glas rosé och letar upp ett ledigt bord. Tittar på klockan och är så nervös att det pirrar i mig. Han borde väl ha varit här nu?

Marcus och jag lärde känna varandra när vi pluggade litteratur i Trondheim. Han var chefredaktör på den smala litteraturtidningen *Shanghai Trondheim*, och redan första veckan presenterade han mig för sitt noggrant utvalda gäng av redaktörer och skribenter, eller ”sekten”, som Mira sarkastiskt kallade det. Men jag var ny i stan, och Marcus tog mig under sina vingar. Han tog med mig till de bästa studentställena, och över en billig öl på Mormors Stue och ett samtal

om huruvida den sista meningen i Agnar Mykles *Sången om den röda rubinen* var genial eller inte, föll jag pladask. "Äldsta tricket i världen", sa Mira. Vi blev ihop ett år senare, och var tillsammans i två.

När Marcus flyttade till Oslo för att uppfylla sin dröm om att bli författare gjorde han slut. Det var "ett lämpligt tillfälle att gå skilda vägar och utforska nya möjligheter", som han sa. Inte för att det hindrade honom från att komma tillbaka till mig både tre och fyra gånger under de följande åren, och jag klarade aldrig av att säga nej till honom. När jag hade lämnat in min masteruppsats om Jane Austen och flyttat efter Marcus till Oslo inledde vi ett av-och-på-förhållande som jag innerst inne vet är dödfött. Jag borde gå vidare, men det är ju Marcus ... han har alltid funnits där för mig.

Och där kommer han gående genom foajén, och hjärtat tar ett skutt i bröstet. Jag vinkar för att påkalla hans uppmärksamhet. Visst ser han ... annorlunda ut? Skägget är nytrimmat, och vad har hänt med klädstilen?

"Karoline!" säger han, och så böjer han sig fram och kysser mig på båda kinderna. "Så underbart att se dig!"

Jag fingrar lite på rosetten på knytblusen. "Ny stil?" säger jag och skjuter fram assietten med en bit kladdkaka och två gafflar mot honom. Marcus gillar sötsaker, och vi delar alltid en tårtbit när vi träffas.

Han håller upp handflatan mot mig och klappar sig sedan på magen. "Nej tack, jag bantar."

Oj, jag trodde inte att Marcus brydde sig om sådant? Jag tar en bit av kladdkakan och tömmer mitt glas.

"Jag har förresten beställt en flaska bubbel", säger han.

Det gör mig om möjligt ännu mer förvirrad. "Ska vi fira något?"

"Ja, faktiskt."

Han ler brett, och så vänder han sig om och sträcker upp handen och vinkar.

Jag försöker se vem det är han kommunicerar med, men det är så tjockt med folk att det är omöjligt. ”Blir vi fler?”

”Ja”, säger han och ler hemlighetsfullt. Det är något i görningen här, men jag förstår inte vad. Han trummar med fingrarna på bordet och ser på mig genom de runda glasögonen. Har han nya bågar också?

”Hur går det med din nya roman? Har den gått i tryck än?” frågar jag. Hans första böcker kom ut på ett pyttelitet förlag, men den här blev antagen av det ansedda Forlaget Oktober.

”Ja, den ska lanseras vilken dag som helst. Har redan sålts till tre länder.”

”Wow! Grattis! Jag visste att du skulle slå igenom till slut!” Nu förstår jag varför Marcus är på så gott humör. ”Då är det klart att vi måste fira!”

Han skakar på huvudet. ”Det är inte ...”

”Jag ska läsa den igen när den kommer ut, jag ser fram emot det”, säger jag, men Marcus viftar avvärande med handen.

”Äsch, det behöver du inte. Det blev bara några små ändringar i den slutliga versionen, och du har säkert bättre saker att ägna din tid åt.” Han harklar sig. ”Som jag skrev, jag har en grej jag vill fråga dig.”

”Okej”, säger jag, för snabbt, och hoppas att han inte märker hur spänd jag är. ”Är det om ett nytt manus?” fortsätter jag. Jag daskar retsamt till honom på armen och ber en stilla bön att Mira inte ska ha rätt.

”Nej, nej!” säger han och skrattar, som tur är, och jag slappnar av. ”Nej, det är något mycket viktigare.”

”Är det om mitt manus? Har du hunnit läsa det än?” Men gud, vad jag pladdrar. *Lugna dig, Karo!*

Marcus slår sig för pannan. ”Sorry, jag skulle naturligtvis ha tagit upp det först! Förlåt, det har varit lite mycket på sistone.”

”Jag förstår”, säger jag snabbt, ”du kan läsa när du har tid, jag vet ju att du är en upptagen man, och ...”

Men Marcus hejdar mig och lägger en hand över min.

”Det är klart att jag har läst det”, säger han. ”Och jag ska riva av plåstret med en gång. Alltså, du skriver bra ... men det skulle behövas lite ...” Han gnider sig om hakan och tittar upp i taket. ”Explosivitet. Ja, så är det. Och det känns liksom inte äkta.”

Besvikelsen svider i mig. Naturligtvis var det inte tillräckligt bra. Men Marcus är den av oss som har erfarenhet av att skriva skönlitteratur för vuxna läsare, och han har säkert rätt. Jag rätar på mig och klistrar på mig ett leende. ”Okej, men tack för att du läste.”

Han tar mina händer, som han har gjort tusen gånger förut. ”Det är ju självklart”, säger han. ”Och tack för att du tar emot mina synpunkter så bra. Jag vet ju hur mycket du uppskattar ärlighet.”

”Äsch, det var ändå bara ett utkast, jag har inte lagt så mycket tid på det.” Bara två år, men det är ju inte hela världen.

Marcus släpper mina händer och klappar mig på kinden. ”Det är det som är så fint med dig, Karoline, du är så bra på att lägga saker bakom dig. Det är det som gör dig så speciell.”

Hans blick blir underligt mjuk. Varför ser han på mig med sådan ömhet?

”Finaste Karoline, du har ju alltid funnits där för mig ...”

Okej, vad sjutton är det som pågår?

”Du har stått vid min sida ända sedan studietiden, även efter att vi bröt med varandra. Du har aldrig avvisat mina idéer, alltid hjälpt mig med mina böcker ... jag ...”

Såklart ... det är alltid så här det börjar. Fan, jag kan inte ligga med Marcus i kväll igen. Fastän jag verkligen har lust. Och fastän det strängt taget är några månader sedan sist.

”Marcus, jag ...”

”Jag har något viktigt att fråga dig.” Han kramar mina händer igen, ännu hårdare, och plötsligt förstår jag att det här inte handlar om ett snabbt ligg utan om något helt annat. Jag håller andan.

”Jag betraktar dig som en av mina allra närmaste vänner. Du är min klippa, och ...”

Mina händer är så svettiga att de blänker i ljuset från taklamporna. Hjärtat bultar. Vad *är* det här?

”... och därför vill jag fråga dig om ...”

Men han hinner inte avsluta meningen, för just då landar tre glas och en ishink med en flaska champagne på bordet.

”Champagne?” flämtar jag.

Så vänder han sig om och tittar upp, och det är först då jag lägger märke till kvinnan som står bakom honom och ler mot mig.

Hon är en av de vackraste kvinnor jag någonsin har sett.

Det är som om någon hade korsat Catherine Zeta-Jones och Kendall Jenner och lagt på ett Instagramfilter. Först tänker jag att hon är ovanligt välklädd för att vara servitris, men så lägger hon en hand med knallröda naglar på Marcus axel, och Marcus tar den och kramar den. Jag hör hur allt rasar ihop i kroppen när jag uttalar ordet ”åh”.

”Karoline, det här är Joanna. Joanna, this is Karoline, who I told you about.”

”It’s so nice to finally meet you”, säger den vackra kvinnan och sträcker fram en hand, och det är bara mina reflexer som räddar mig när jag tar den och stammar fram några engelska artighetsfraser.

”Joanna är min brittiska redaktör”, säger han, och jag suckar lättat. Det är hans redaktör. Såklart.

”Så det är du som ligger bakom Marcus succé i utlandet?” säger jag.

”Ja, han är en briljant författare”, säger Joanna.

”Och du är en briljant redaktör”, säger Marcus. ”Det är tack vare dig som jag har lyckats.”

Jag gör en liten grimas. Det är väl inte bara tack vare henne, tänker jag.

Marcus ser ut som om han håller på att spricka av stolthet när han håller upp i våra glas. Han räcker ett till Joanna och ett till mig, och så tar han det tredje själv.

”Jaha, vad är det vi firar egentligen?” säger jag. Jag ägnar fortfarande hela min hjärnkapacitet åt att försöka få ihop pusslet, för det är en bit som saknas, och jag fattar inte varför hans förlagsredaktör ska vara med när vi ska prata om vad det nu var han ville ta upp.

”Karoline, jag hann inte fråga dig innan, men ...” Marcus rättar till glasögonen. Rodnar han? ”Det är lika bra att gå rakt på sak”, säger han och drar generat handen genom håret.

Jag rätar på mig, väntar på att han ska säga något magiskt fast jag inte förstår vad det skulle vara. Men han tar Joannas hand igen, och nu ser han på henne som om hon var självaste porten till himmelriket. Och mitt hjärta brister.

”Jag föll handlost för henne, och jag har frågat henne om hon vill gifta sig med mig.”

Jag stjalper i mig glaset i en enda klunk.

”Okej”, säger jag, och nu är min röst tunn och gäll. ”Så roligt. Grattis. När ska bröllopet stånda?”

”Tionde maj nästa år.”

”Jaha, det är ju ...” Jag räknar efter snabbt. Nu är det september ... ”Det är ju inte så långt dit.” Jag ler så gott jag kan

medan jag ignorerar skriken inuti mig, fyller glaset och klingar det mot deras. Joanna drar upp läpparna och blottar en uppsättning kritvita tänder som får henne att se ut som en vandrande annons för tandblekningsmedel, innan hon planterar en jättekysst mitt på Marcus mun. Men det räcker uppenbarligen inte för honom, för han lägger handen om hennes nacke och drar ner hennes ansikte mot sitt. Jag vänder bort blicken men kan inte undgå att se hur hans våta tunga glider över hennes läppar, och hur som helst kan jag inte skydda öronen från det slafsande ljudet. Jag känner att kladdkakan är på väg upp genom matstrupen.

”Vad var det du ville fråga?” säger jag, och Marcus lösgör sig äntligen från omfamningen. Han fattar mina händer igen.

”Som jag sa, det är ju du som håller ordning på mitt liv, eller hur? Och eftersom du är så välorganiserad, ja, så superstrukturerad, så undrade jag ... eller *vi* undrade”, säger han och nickar mot Joanna, som ser på honom med en blick som flödar över av kärlek, och jag känner illamåendet välla upp i mig igen. ”Vi undrade om du skulle kunna tänka dig att vara toastmaster på vårt bröllop.”

Jag blinkar. Marcus och Joanna ser spänt på mig, och jag flackar med blicken och tar mitt glas och sveper det.

”Vad säger du?” frågar Marcus och biter sig i läppen. ”Du är så otroligt bra med ord, och du är rolig, och ... du skulle passa perfekt.”

”Öh ...” Det är det värsta förslaget jag någonsin har hört. Jag letar febrilt efter en ursäkt, men hjärnan har förvandlats till en myrstack, och varje gång jag försöker gripa tag i en tanke kryper den undan. Så till sist öppnar jag bara munnen och säger: ”Ja, varför inte.”